

1. Fo-hász - ko-dom hoz - zád, U - ram, Is - te - nem!

Kér - lek, ke - gyel - me - sen hall - gass meg en - gem,

Mert te - ben - ned so - ha nem volt két - sé - gem,

A - zért most is te - hoz - zád e - se - de - zem.

Gy.B.

2. Látod, Uram, igen megnyomorodtam, / Előtted nagy nyavalyára jutottam, / De míg te szent istenségben bízom, / Soha semmiben el nem hagyattam.

3. Reménységem míg el nem fogyatkozott. / A te ígéreted nálam nyilván volt, / Hogy énnékem mind megadod azokat, / Melyeket én szívem tőled óhajtott.

4. Azért téged hívlak csak segítségre. / És magamat nem is bízom senkire; / Én lelkemet vigyed hálaadásra, / És szívemet juttasd nagy vigasságra.

5. Irgalmasságodat mikor hallhatom, / Legott elfelejtem minden bánatom; / Abban vagyon nekem nagy vigasságom, / Bűneimnek bocsánatját hogy bírom.

6. Jelentsd nekem a te akaratodat, / Fordítsd hozzám szent irgalmasságodat; / Add meg nekem most, amit tőled várok, / Melyért dicséretet örökké mondok.